

16. Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

(Akci pořádá Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím, OS na ochranu památek v Dolních Chabrech a s městskou částí Praha-Suchdol. Předchází jí pouť z Dolních Chaber, od kostela Stětí sv. Jana Křtitele.)

Letošní bohoslužbě za krajinu v sobotu 27. května mimořádně přálo počasí. Stanové přístřešky na zahradě na Sedleckých skalách nebyly postaveny kvůli dešti nebo větru jako kolikrát v minulých letech, ale aby poskytly stín před sluncem. Sešlo se něco přes padesát lidí, někteří přišli pěšky z Dolních Chaber.

Kázáním posloužil **Mikuláš Vymětal** z Českobratrské církve evangelické, v níž působí jako celocírkevní farář pro humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené. Dále se zúčastnili Roman Zábrodský, kazatel Církve československé husitské, a farář Obce křesťanů Milan Horák a Stanislava Veselková. Farář Matuš Kocian z dejvické farnosti sv. Matěje nakonec nemohl přijet kvůli jiným povinnostem. Byl přítomen aspoň svou nedávno vydanou knihou "Žehnám veškeré Boží havěti", kterou si mohli přítomní prolistovat. Svě písně zazpíval a společný zpěv doprovodil Tomáš Najbrt.

Mikuláš Vymětal své kázání věnoval stromům. Mottem bohoslužby byla slova z knihy Job (14, 7-9): *Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřít, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.*

Kazatel připomněl význam stromů v různých souvislostech. Stromy utvářejí naši krajinu, jsou to národní symboly, mluví se o nich na mnoha místech v Bibli. Strom života v rajsém Edenu, cedry, z nichž byl budován chrám, Ježíšem často zmiňovaný fíkovník, známý první žalm, v němž je spravedlivý člověk přirovnán stromu zasazenému u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas... atd. Stromu zbývá naděje – a co nám?

Kázání končí příběhem z Talmudu, podobenstvím o muži, který šel zmožený pouští, našel strom se sladkými plody, v jehož stínu bylo příjemně a pod nímž tekl potok. Osvěžený muž se chtěl stromu odvděčit, ale shledal, že nemá smysl přát a žehnat stromu, aby nesl sladké plody či dával příjemný stín, neboť již takový je. Ale má smysl toto přát a žehnat jeho ratolestem. Podobně je tomu u lidí a rabi uzavírá - kéž tedy Bůh dá, aby tvoji potomci byli takoví jako ty.

Hostem následné besedy byl **Tomáš Zděbło** z nedalekých Roztok. Zabývá se praktickou ochranou přírody a péčí o krajinu. Je soukromým zemědělcem, chovatelem ovcí, zakladatelem a předsedou ochrannářského spolku Jestřábník. Snaží se, v rámci možností a limitů daných člověku, vrátit krajině mezi Roztokami, Úněticemi a Suchdolem alespoň trochu z její dávné krásy a zdraví. Uvedl besedu na téma **Návraty do opuštěných krajin**. Lidé, kteří po staletí utvářeli naši krajinu už jsou dávno povolání mimo tento svět. Dnes krajina živí jen několik procent z nás. Co si z ní bereme, co do ní vnášíme, promítáme my ostatní? Jak se k ní dnes vztahujeme? Dobré otázky jsou lepší než špatné odpovědi, i když po nich zůstává jen mlčení...

Fakt je, že se o životě pastevců, o krajinách vnitřních i vnějších i o mnoha jiných věcech mluvilo ještě hodně dlouho. Rozcházelí jsme se a loučili s radostí a s vděčností za požehnané setkání.

(28. 5. 2023, Anna Hejlová, pro Katolický týdeník)